

KIRAN (4) *sb m*

a *pochylone*.

sg N kirån (2). ◇ I kirånem (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Władca (z grec. κοίρανος; wymowa śrgrec: kiranos) (4) : To ieft/ Nie dobre ieft wiewa Pánowánié/ ieden nieeh będzie Kiran. Vżyłem słowá nie zwykłego/ bom ná ten czas lepszégo nie miał OrzQuin O3v; S kąd to znác możemy/ że [...] Książę Litewłkié/ iáko téz y Mołkiewłkié/ może być zwáne Defzpotem/ álbo Dynáftą: ále Kiranem/ iż ták rzekę/ to ieft Królem/ zwáne być żadną miárą niemoże OrzQuin Pv, O3v marg, P marg. [Cf Máią tedy Grekowie słowo w ięzyku swym iedno zacné κοίρανος: które słowo przystoyné ieft onemu Zwiérzchniemu/ który w pánowánium swym/ nie swégo/ ále poddánych swych pożytku strzeże OrzQuin O4v.]

KW